

عنوان مقاله:

ماهیت سحر و ابعاد تربیتی آن از منظر فقه

محل انتشار:

دوفصلنامه علمی مطالعات فقه تربیتی، دوره 9، شماره 18 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

ریاندی ریاندی - گروه فقه و اصول، مجتمع آموزش عالی فقه (مدرسه حجتیه)، جامعه المصطفی العالمیه، ماداگاسکار

جواد روحانی - گروه فقه و اصول، مجتمع آموزش عالی فقه (مدرسه حجتیه)، جامعه المصطفی العالمیه، قم، ایران

خلاصه مقاله:

«سحر» پدیده ای تاریخی اجتماعی است. جادوگری در برخی جوامع یک باور موروثی است که خانواده ها و افراد قبیله آن را بر اساس نظام خانوادگی خود به یکدیگر منتقل می کنند. توجه به چیستی، حقیقت سحر، حکم فقهی و آثار مترتب بر آن، به لحاظ اخلاقی و تربیتی می تواند در تعیین چارچوب سبک رفتاری مطلوب اسلامی موثر باشد. این مقاله درصدد است با استفاده از روش تحلیلی و اسنادی، آثار اخلاقی و تربیتی سحر را با تحلیل علت مقابله و رویارویی شدید دین اسلام با آن را بررسی کند. در راستای تبیین ماهیت سحر، فقها برای آن دو معنا در نظر گرفته اند: در معنای عام، شامل همه تصرفات غیرمتعارف دانسته شده است؛ گرچه این تصرفات از تصرف در قوه خیال افراد تجاوز نکند؛ اما به طور خاص و در معنای محدودتر، سحر پدیده پیچیده ای است که طی آن نفس انسانی، قدرت بهره گیری از اسباب غیرطبیعی و فراتر از اسباب مادی را پیدا نموده و با انجام اعمال خارق العاده، روح و روان افراد جامعه را تسخیر می کند. در آموزه های اسلامی اقدام به سحر سبب کفر و تعلیم و تعلم آن حرام دانسته شده است. با تحلیل هایی که در متن ارائه می شود به نظر می رسد حرمت سحر و تعلیم و تعلم آن، به دلیل آثار سوء و نامطلوبی است که در شخصیت ساحر و مسحور به جا می گذارد. برخی از این آثار عبارت اند از: ۱. جهل ورزی به جای عقلانیت؛ ۲. ابتلا به عجب و استکبار؛ ۳. کفر و بی ایمانی؛ ۴. از دست دادن اعتماد به نفس؛ ۵. اضطراب و ترس؛ ۶. سوءظن و بی اعتمادی.

کلمات کلیدی:

سحر، افعال غریبه، قوای نامرئی، قدرت نفسانی، تاثیرات سحر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1706911>

